

REDNA LETNA SKUPŠČINA PLANINSKE ZVEZE SLOVENIJE

POENOSTAVLJENO UČINKOVITEJŠE DELO PZS

MARJAN RAZTRESEN

Komaj dobre tri ure je trajala letošnja skupščina Planinske zveze Slovenije, ki se je, kot je že običajno, zaradi prepiche zastopanosti delegatov in torej nesklepčnosti začela s polurno zamudo v veliki sejni dvorani bežigradske izpostave Mestne občine Ljubljana na Linhartovi 13. Petčlansko delovno predsedstvo pod predsedstvom **Jožeta Stanonika** iz PD Škofja Loka, v katerem so bili še **Ciril Tovšak** (PD Jakob Aljaž), **Elizabeta Martišek** (PD Matica Murska Sobota), **Vlado Treven** (PD Javornik Koroška Bela) in **Drago Kupnik** (Zbor gorskih reševalcev), je namreč ob 9.30 ugotovilo, da v dvorani ni dovolj delegatov, pol ure pozneje pa je verifikacijska komisija pod predsedstvom **Martina Aubrehta** iz PD Mozirje, v kateri sta bila še **Ivanka Komprej** (PD Prevalje) in **Miro Babnik** (PD Kamnik), ugotovila, da je od celotnega števila 267 glasov v dvorani 117 glasov, kar je več kot tretjina, ki je po poslovniku potrebna za sklepčnost (prisotnih je bilo 43,82 odstotka glasov).

Čeprav je bil upravni odbor PZS prepričan, da bo novi delegatski sistem uspešnejši od dosedanjega, ko imajo močnejša društva z več pomembnejšimi dejavnostmi več glasov, kar so izkazovali s posebej obarvanimi glasovalnimi lističi, je letošnja skupščina pokazala, da bi bilo treba »planinski skupščinski sistem« vendarle še izpopolniti. Vendar pa je sedanji sistem le pokazal prednosti pred prejšnjim: na skupščini so se v razpravah oglašali večinoma delegati, ki so razpravljali zares tehtno in ne le zato, da bi o njihovem takem ali drugačnem nastopu zvedela njihova delegatska baza.

ZDRUŽEVANJE KOMISIJ IN PODKOMISIJ

O delu upravnega odbora PZS in njegovih organov od zadnje skupščine je poročal predsednik PZS **Andrej Brvar**, ki je povedal:

»Spoštovane delegatke in delegati, planinke in planinci!

Opravljenega dela v preteklem letu ni bilo malo. Osebeno menim, da je največji skupni dosežek lani v organizaciji sprejem Vodil, ki so zorela tri leta. V njih smo obdržali načelo, da morajo biti gore dostopne čimveč ljudem, vendar ne več za vsako ceno, zavedajoč se, da je gorski prostor občutljiv in omejen. To nekoliko popravljeno načelo je ena od izvornih korenin delovanja slovenskega planinskega društva. Obenem pa smo v Vodilih tudi nakazali obrise novih odnosov med planinskimi društvi, meddruštvenimi odbori in Planinsko zvezo Slovenije. Sodim, da smo tako zadovoljivo odgovorili na najbolj ključna vprašanja tranzicijskega časa.

Vodila niso dala odgovorov na vsa vprašanja. Veliko jih je prepoznanih in njih reševanje prepuščeno planinskim organom. Zato se bomo morali navaditi, da bo poslej nekaj let vsaka skupščina imela na dnevnem redu spremembe Statuta, kjer bomo dogovorjene stvari uzakonjali v našem najvišjem pravnem redu.

Delovno predsedstvo letošnje skupščine PZS, ki ga je vodil Jože Stanonik in katerega člani so bili Ciril Tovšak, Elizabeta Martišek, Vlado Treven in Drago Kupnik.

Upravni odbor PZS je ustanovil delovno skupino za organizacijo dela v PZS. Ugotovili smo, da je potrebno analizirati obstoječo organizacijo dela in del v Planinski zvezi Slovenije in meddruštvenih odbori, pa tudi planinskih društvih, in jo prilagoditi novim razmeram. Nekatera aktualna vprašanja, s katerimi se sooča delovna skupina, so naslednja:

1. Razvejano življenje Planinske zveze se odvija v komisijah. Za tiste, ki so ključne za planinsko dejavnost, smo v Vodilih zapisali, da bomo krepili njih avtonomnost, skratka, da si oblikujejo program in njega izvajanje po svoji meri in podobi. Zavoljo različnega tolmačenja avtonomnosti pa bi morali sprejeti kodeks (poslovnik), ki bi opredeljeval najmanjši skupni imenovalec vseh naštetih področij (skupne simbole, nazive organov, funkcij, predpisov...).
2. Organizacijo dela z razvejanimi komisijami in podkomisijami imamo še iz časov, ko je bilo na pretek amaterskih kadrov. Potrebno je združevati komisije in ukinjati podkomisije, da bodo obstoječi organi lahko kvalitetno opravljali naloge.
3. Zavoljo spremenjenih družbenih razmer, ko je objektivno vedno manj časa amaterskih kadrov, je postalo jasno in razumljivo, da je potrebno izvrševanje rutinskih, administrativnih in strokovnih nalog prenesti na strokovno službo. Politika (krmilo) še vedno ostaja v rokah amaterskih delavcev in organov zveze, izvajanje pa prevzamejo profesionalci.
4. Katere naloge naj opravljajo meddruštveni odbori, da bodo lahko kvalitetno opravljali vlogo povezovalca planinskih društev v regiji, nudili pomoč novim planinskim društvom, skrbeli za kadre, mladino, pota itd. In na drugi strani prenašali interese v Upravni odbor Planinske zveze.

SPREMEMBA SISTEMA ČLANARINE

Planinska društva s kočami in potmi skrbijo za infrastrukturo. Če so poti vedno bolj obiskane čez vse leto, pa so pričele kočice, predvsem v sredogorju, zvečer sa-

Razmeroma prazna dvorana nekdanje občinske skupščine Ljubljana-Bežigrad: ali je za najpomembnejše vsakoletno zborovanje PZS med člani – planinskimi društvi res tako malo zanimanja?

mevati. Izkazalo se je, da se ne polnijo same od sebe kot nekdanj. PD ali pa oskrbniki morajo danes storiti neprimerno več, da pritegnejo pozornost obiskovalcev gorá. Svoj del obvez in odgovornosti ima tudi PZS, vendar še zdaleč ne takih, kot pričakujejo nekatera planinska društva, ki vidijo v PZS predvsem deklo za servisiranje društev. Planinska zveza bo še naprej organizirala kvalitetne tečaje za oskrbnike, ker predvsem oni ohranjajo planinsko vzdušje in red v kočah, sprejemala skupna pravila planinskega reda v kočah, zagotavljala prepotrebna investicijska sredstva za novogradnje in vzdrževanje, skrbela za razvoj in pretok znanja o tehničnih in tehnoloških rešitvah, povezanih s planinskimi kočami, organizirala izmenjavo izkušenj med planinskimi društvi, pri oblastnih organih uveljavljala specifikko in pomen planinskega gospodarstva za planinstvo in turizem.

Upravni odbor že lep čas ugotavlja, da terja spremembe tudi sistem članarine in evidenca članstva. Droben korak k zamišljenim spremembam je vezanje A-članarine na naročnino na Planinski vestnik, čeprav se zavedamo, da bomo morali, da bi povsem upravičili ta korak, tudi modernizirati Planinski vestnik. Računalniki danes omogočajo v evidencah članstva kompromisno združevanje dveh navidez različnih konceptov: centralne evidence in poverjeniško pobiranje članarine od vrat do vrat.

Pred leti smo si za enega od ciljev zadali obdržanje pozicij v družbi. Eden od kazalcev uresničevanja tega cilja je obseg letnega prometa. Lahko rečem, da je letni proračun Planinske zveze v desetih letih realno zrasel. Po zadnjih podatkih Ministrstva za šport smo šesto društvo po velikosti prometa (za NK Maribor, SD Branik, KK Olimpija, Smučarsko zvezo, Olimpijskim komitejem).

Lani se je ponovno aktualiziralo vprašanje članstva Planinske zveze v Olimpijskem komiteju Slovenije. Pred leti, ob njegovi ustanovitvi, se je PZS zavestno odrekla članstvu. Ocenili smo, da bomo planinske cilje lažje uresničevali samostojno in da bi članstvo v organizaciji, katerega temeljni cilji so pretežno v vrhunskem športu, utegnili dušiti naše interese. Poleg tega smo

bili mnenja, da Planinski zvezi ni potrebno vstopati v organizacijo, v kateri bi bili po statutu v podrejenem položaju. Nacionalne zveze, ki niso olimpijske panoge, imajo v statutu Olimpijskega komiteja omejeno volilno pravico. V nekaj letih se je pokazalo, da smo naše interese lahko direktno uresničevali v Ministrstvu za šolstvo in šport, da imamo delegata v strokovnem svetu za šport pri Vladi RS in samostojnega delegata v Fundaciji za šport. Predsedstvo PZS je ob ponovnem obravnavanju tega vprašanja ocenilo, da se okoliščine niso spremenile do te mere, da bi bilo potrebno spreminjati to odločitev.

Spoštovane delegatke in delegati, prosim, da po obravnavi poročila UO in njegovih organov to poročilo sprejmete.«

ZDRUŽEVANJE DRUŠTEV

Razprava je bila v primerjavi s tistimi na zadnjih skupščinah PZS razmeroma kratka, vendar vsebinsko tehtna. Prav malo je bilo razpravljalcev, ki so še govorili o neurejenih lastninskih vprašanjih, pa še večina teh se je lotila tega zaradi nesporazumov, ki so nastali med prizadetimi planinskimi društvom in krovno planinsko organizacijo. Samo mimogrede je bilo omenjeno, zakaj da hoče PZS društvom vsiljevati enotne cene za hrano in pijačo, po kateri je v planinskih kočah največje povpraševanje, ko to pač ni mogoče, ker so v različnih planinskih društvih pač različne razmere gospodarjenja. Omenjeno je bilo tudi, da društva svojih oskrbnikov in drugih, ki skrbijo za poslovanje društva, ne morejo pošiljati na izobraževalne tečaje, ki jih pripravlja PZS, ker za to preprosto nimajo denarja, saj je to za majhno društvo prevelik izdatek, pri čemer je bilo celo namignjeno, »ali nekdo nemara pri tem ne služi«.

V nasprotju z dosedanjimi razmišljanji v delih slovenske planinske organizacije je bila na letošnji skupščini izražena bojazen, da celo nekatera uspešna manjša planinska društva premišljujejo o tem, da bi postala sekcije sosednjega večjega društva, »ker je v tem okolju že premalo volonterske volje«. V nekaterih okoljih bi resda še vedno radi imeli svoje lastno planin-

ske društvo, v katerem bi uresničevali svoje planinske zamisli, vendar bi planinska organizacija želela predvsem društva s celovitimi programi.

TEŽKO OBVLADLJIVA ORGANIZACIJA

Danilo Škerbinek, ki že več kot tri desetletja deluje v Gorski reševalni službi, je opozoril na vse več prav balnih gorskih nesreč. Po njegovem prepričanju je treba planinsko članstvo vseskozi opozarjati, naj se na planinskih poteh obnaša skladno s priporočili GRS, organizatorji planinskih izletov pa naj udeležence na ustrezno pripravljenost ne bi samo opozarjali, ampak naj bi to od njih zahtevali, če naj bi se želeli udeležiti planinske ture. Ob tem je opozoril na to, da ob morebitni nesreči v gorah niso odgovorni samo udeleženci in vodniki, ampak sta soodgovorna tudi društveni predsednik in upravni odbor. – Ko je govoril o upadanju

planinskega članstva, je dejal, da ga skrbi vse manj organiziranih mladih planincev, in to, da niti marsikateri društveni predsednik ni A član PZS, kaj šele člani upravnega odbora društva, čeprav naj bi to članstvo tudi kazalo na še tesnejšo pripadnost slovenski planinski organizaciji.

Zadnji čas v novih slovenskih občinah ustanovljajo nova planinska društva, za kar je dal **Martin Aubrecht** konkreten podatek: »V Zgornji Savinjski dolini imamo sedem občin in torej tudi sedem planinskih društev. Župan iz Nazarij mi je pred časom dejal, da naj imamo tudi v tej občini svoje planinsko društvo – občina pač mora imeti tudi društva – in da bo iz občinskega proračuna temu društvu vsako leto zanesljivo namenjena nekaj denarja. Ob tej društveni množičnosti je poudaril, da je v Savinjskem meddruštvenem odboru kar 44 planinskih društev, od katerih pa nekatera nimajo skoraj nikakršnih pogojev za delo.

namesto komentarja

SREČNI IN MANJ SREČNI ČASI

Zelo so se spremenile planinske navade, marsikaj je popolnoma postavljeno na glavo.

Njega dni so gorski obiskovalci skrbno načrtovali ture, preden so se jih lotili; že izlet na Šmarno goro je bil vsaj poldnevna tura, izlet na Triglav nekajdnevna odprava. Zdaj se človek pripelje pod značilno ljubljansko vzpetino, ki štrli okoli 300 metrov nad mestom, zdrvi na vrh, tam morebiti popije pivo, steče do avta in je kakšni dve uri pozneje spet doma. Ali vstane v Ljubljani ob štirih zjutraj, je poldrugo uro pozneje na Gorenjskem, zdrvi proti Kredarici ali Planiki in na vrh Triglava, se obrne, v koči popije pivo in steče do avta, da je zvečer doma.

Njega dni so planinci in drugi obiskovalci gorskega sveta vstajali zgodaj, v jutranjem mraku, vsekakor pred sončnim svitom, da so bili nemara ob sončnem vzhodu že na gorskem vrhu, v vsakem primeru pa v zgodnjem popoldnevu že v planinski koči, kjer so nameravali prenočevati. Tako so morebitne poletne popoldanske nevihte gledali izpod varne strehe planinskega doma. Dandanašnji se tudi v gorah – enako kot v dolinah, kjer se delo ne začinja več tako zelo zgodaj – večinoma vstaja, ko je sonce že visoko na nebu, ker vsakdanjega bioritma pač ni mogoče podreti zaradi gorskega izleta.

Njega dni so planinci hodili večinoma preudarno, počasi, s postanki in s pozdravi mimoidočim, zdaj je hitrost adut, ki kaj pomeni, gledati pa je treba le pod noge, da nepremišljen korak ne bi preprečil rekordne hoje.

Njega dni je veljalo, naj bi planinski popotnik čim dlje zdržal brez pijače – brž ko začneš piti, boš moral vseskozi piti. Priporočljivo je bilo žvečiti pelin ali podobno zel, ki je kolikor je bilo le mogoče odganjala žejo. Zdaj je priporočljivo čimveč piti, od začetka poti in vseskozi v rednih presledkih.

Njega dni naj bi se planinec dopoldne ustavil, odvezal nahrbtnik in si privoščil pošteno malico, klobaso vsekakor, morda ribjo konzervo in pašteto, pa slanino in še kaj takega za moč. Zdaj hrana ni pomembna, človek kakšen dan skorajda zdrži brez; pomembna je pijača.

Njega dni naj bi bil nahrbtnik poln hrane, da bi si planinec privoščil tisto, kar je po njegovem okusu, da ne bi zapravljal denarja in da ne bi nadlegoval oskrbnika in kuharice, ki imata takointako več kot preveč drugega dela. Zadovoljna sta bila oba, oskrbnik, ki mu ni bilo treba streči, in planinec, ki mu ni bilo treba zapravljati. Zdaj velja, naj bi gorski obiskovalci uživali v gorski naravi, zato naj bi bili njihovi nahrbtniki čim bolj prazni, saj je mogoče v planinski koči dobiti prav vse, kar si srce poželi. Zadovoljna sta spet oba, planinec in oskrbnik, prvi, ker mu ni treba nositi, drugi, ker zasluži.

Njega dni so gorski obiskovalci na gorskih poteh sanjali o vročem čaju, ki si ga bodo privoščili, brž ko pridejo v kočjo. Zdaj sanjajo ljudje na gorskih poteh o ledenohladnem pivu, katerega steklenica se bo zaročila, ko se bo dotaknila naročnikove roke.

Njega dni je bil v nahrbtniku težak volnen pulover, zdaj je peresnolahek jopič iz termovelurja.

In njega dni so v gore hodili večinoma tisti, ki so jih imeli zares radi, zdaj tavajo po njih velik del taki, ki morajo biti kdajpakdaj tam, ker naj bi bil to nekakšen slovenski običaj.

Pa naj se odločimo, ali naj bomo zaradi teh sprememb srečni ali nesrečni!

Marjan Raztresen

PZS ima generalnega sekretarja

Planinska zveza Slovenije je dobila novega prvega moža delovne skupnosti zaposlenih v osrednji slovenski planinski organizaciji: **Srečo Podbevšek** je generalni sekretar PZS.

Rodil se je 17. januarja 1952 v Ljubljani, stanuje v Mekinjah pri Kamniku. Osnovno šolo in gimnazijo je končal v Kamniku, nato pa študiral na Ekonomski fakulteti Univerze v Ljubljani, in sicer smer zunanja trgovina. Od tujih jezikov aktivno govori angleško, pasivno pa nemško in francosko. Je poročen in oče dveh otrok, z družino živi v hiši skupaj s svojimi starši.

Pri dosedanjih zaposlitvah v podjetjih Titan v Kamniku in Induplati v Jaršah je pridobil dopolnilna znanja in delovne izkušnje z vodenjem različnih organizacijskih enot ter s poslovanjem in sodelovanjem z domačimi in s tujimi poslovnimi partnerji.

S planinstvom se je pričel ukvarjati, ko se je v PD Kamnik leta 1968 vključil v mladinski odsek. Naslednje leto je postal član alpinističnega odseka, nato pa v letu 1973 pripravnik in 1975. leta član GRS.

V vsem tem obdobju je poskušal aktivno sodelovati v društvu – bil je več let načelnik mladinskega odseka, član upravnega odbora in tajnik društva. V alpinizmu ni plezal ekstremnih smeri, je pa sodeloval pri vzgoji in plezalnih šolah in iz teh je prišlo nekaj dobrih alpinistov. V kasnejšem obdobju je predvsem zaradi službenih obveznosti svojo aktivnost omejil na delo v postaji GRS.

Ko je bil objavljen razpis za tajnika, je ocenil, kot pravi, da lahko združi svoje planinske izkušnje z delovnimi. Zato je sprejel izziv, da tvorno sodeluje pri delu in razvoju organizacije, ki jo pozna, in dela na področju, ki ga zanima.

Modro misel je povedal **Jože Melanšek**, ki ima v PZS na skrbi organizacijo dela: »Ko zdaj v planinski organizaciji marsikaj spreminjamo, planinske hiše ne rušimo, ampak jo obnavljamo. Zato naj bi združevali nekatere sorodne komisije, da bi bilo delo v organizaciji sploh še pregledno.« Dejal je, da ima PZS 16 komisij, skupaj s podkomisijami imamo 58 takih organov, tem je treba prišteti še meddruštvene odbore in nemara še kaj – »to je že tako ogromna organizacija, da jo je težko obvladovati«. V ilustracijo je povedal, da smo imeli leta 1990 le 101 planinsko društvo, zdaj jih imamo kar 231 ali po nekaterih podatkih 229 – društva hitro nastajajo in hitro odmirajo, ker nekatera od njih nimajo pravih programov. Kar pa zadeva ustanavljanje »občinskih« planinskih društev, ki naj bi jih hoteli nekateri župani, je menil, »naj taka društva kar bodo, saj bodo imela več denarja, kot bi ga te planinske skupine imele v velikem društvu; vsekakor pa je dobrodošlo povezovanje med sosednjimi in po čemerkoli sorodnimi društvi«.

OBŽALOVANJA VREDNI ZAPLETI

Hinko Uršič iz PD Bohor v Senovem je vnovič načel eno od lastninskih vprašanj in dejal, da taka vprašanja s področja planinstva v Sloveniji rešujejo na različne načine. S tem je mislil na poročilo Gospodarske komisije (GK) PZS za to skupščino, v katerem je pod točko »premoženjska vprašanja« med drugim zapisano, da »je GK do sedaj pripravila in uskladila pogodbe za planinske kočice, v katerih se vzpostavlja solastninsko razmerje, in sicer tako, da se planinski objekt kot delež v naravi določa PD, zemljišča pa ostanejo v lasti PZS«. Med tako pripravljenimi pogodbami je bila tudi »s PD Bohor Senovo za Kočo na Bohorju, kjer je PD zavrnilo podpis pogodbe za ureditev solastninskih razmerij v skladu s sklepom skupščine PZS in je proti PZS vložilo tožbo. Ta je bila na prvi stopnji zavrnjena. Na tako sodbo pa se je PD Bohor pritožilo in v pritožbi izpodbija veljavnost statuta PZS v delu, ki se nanaša na arbitražo reševanja sporov med PZS in PD. V nadaljnjem postopku bo potrebno dokazati legalnost statuta PZS.« – Uršič naj bi, kot je dejal na skupščini, poskušal posredovati med UO PD Bohor in PZS, pa naj bi mu predsednik Brvar zabrusil »pa nas tožite«, nakar so to tudi storili.

Predsednik GK PZS **Metod Kovač** mu je odgovoril, da je zaplet s PD Bohor vreden obžalovanja, ker da je PZS naredila vse, kar je bilo v njeni moči, da do tega ne bi prišlo, »seveda pa ni želel nihče tvegati in kaj podpisovati v nasprotju s sklepi skupščine PZS in dogovorjenimi stališči«.

Vsaj posredno je o tem polemiziral tudi podpredsednik PZS **Adi Vidmajer**, ki je dejal, da ljudje v društvih garajo, ker nočejo, da bi propadlo nekaj, za kar so se drugi poprej dolgo trudili, ponekod se bojujejo tudi z občinskimi strukturami. »Kjer so vsi pogoji za ustanovitev planinskega društva, za odpiranje planinskih koč in za delo z mladimi, bomo v PZS taka prizadevanja podprli, kjer pa bi šlo le za prevzem neke kočice iz čistega kori-

stoljubja in zaradi denarja, tega ne bomo podpirali.« Poudaril je, naj bi probleme reševali znotraj planinske organizacije, ne pa zunaj, na primer na sodišču.

PROSTOVOLJNO IN POKLICNO

Delegat zbora mladinskih odsekov in član PD Šostanj **Bojan Rotovnik**, predsednik Mladinske komisije (MK) PZS **Matjaž Hafner** in član PD Bled **Janez Petkoš** so govorili o delu mladih in z mladimi v PZS in PD. Prvi se je zavzel za to, naj bi planinska društva dajala svojim mladinskim odsekom priporočila za vključevanje tudi v druge zveze in dejal, da mednarodno sodelovanje nekako ne deluje, kot naj bi, drugi je povedal, da je zadnji čas manj članov C, se plavi mladincev, v tistih planinskih društvih, kjer nimajo organizirane dejavnosti mladih, in seznanil delegate s tem, da se predstavnik MK pri mnenju o včlanitvi novega PD v PZS vzdrži glasovanja (vendar ne glasuje proti), če tisto PD nima mladinskega odseka, tretji pa je izrazil obžalovanje, da PZS kljub vsemu trudu ni uspelo izposlovati, da bi bilo planinstvo v šolah obvezen učni predmet, ampak je le

interesna dejavnost. Potožil je tudi, da med šolsko mladino ni prav velikega zanimanja za šolske planinske izlete, vendar bi ga bilo vredno spodbuditi, tudi s posredovanjem medijev.

Drugi podpredsednik PZS, **dr. Janez Duhovnik**, je povedal nekaj pravzaprav kar revolucionarnih misli, ki pa vsekakor sodijo v sedanji čas. Ni opredeljeno, je dejal, kaj je v planinski organizaciji prostovoljno in kaj poklicno delo. V PZS, meni dr. Duhovnik, je marsikatero delo poklicno, medtem ko je na društveni ravni prostovoljno. Prepričan je, da morajo oskrbniki planinskih koč, na primer, svoje delo opravljati poklicno in strokovna znanja za to pridobiti na tečajih strokovnega usposabljanja. Izrazil je tudi mnenje, naj bi članom PD in PZS ponudili take ugodnosti, da bi bilo članstvo zanje zanimivo: reševanje v gorah naj bi bilo po njegovem mnenju vključeno v društveno članarino, nečlani pa naj bi reševanje v gorah plačevali.

Dragica Onič, ob delegatih ena od redkih delegatk na letošnji skupščini, se je v razpravi dotaknila izobraževanja vodnikov. Kot je dejala, je v Sloveniji samo 190

272 – kakšno število je to?

Po 43. členu Statuta Planinske zveze Slovenije z dne 24. 3. 1990 sklepa skupščina veljavno, če so prisotni delegati iz več kot polovice PD. Če ob napovedani uri skupščina ni sklepčna, se preloži za pol ure, nakar lahko sklepa, če so navzoči delegati vsaj tretjine PD.

Po drugem odstavku 35. člena statuta pa skupščino sestavljajo delegati PD in delegat delavcev PZS. Redna skupščina PZS dne 24. 5. 1999 ni mogla končati svojega dela zaradi nesklepčnosti. Nadaljevanje skupščine dne 23. 10. 1999 pa je bilo tudi ogroženo s sklepčnostjo. Skupščina je tedaj sestavljala 226 delegatov. Da bi skupščina lahko začela delati ob napovedani uri, bi bilo potrebnih več kot 113 delegatov, to je več kot polovica. Ker je bilo ob napovedani uri navzočih samo 92 delegatov, je bilo treba sejo preložiti za pol ure, da je lahko začela normalno delati.

V Obvestilih PZS št. 1 (januar 2000) je bil objavljen čistopis Vodil pri delu Planinske zveze Slovenije in planinskih društev. V točki 3.7. – Organizacija Planinske zveze Slovenije (stran 038 in 039) bo skupščino sestavljalo 272 glasov, in sicer iz 209 društev s po 1 glasom, iz 15 društev s po 2 glasovoma in iz 1 društva s 3 glasovi, ter s 30 glasovi dejavnosti – s po 5 glasovi zbora gospodarjev, mladinskih odsekov, alpinističnih odsekov, markacijskih odsekov, vodnikov in gorskih reševalcev.

Torej bo skupščino v prihodnje sestavljalo najmanj 272 glasov!

Že Vodila ugotavljajo, da taka številčnost skupščine prinaša precej nevšečnosti, ker utegne biti številčno bogata skupščina neoperativna.

V istih Obvestilih so bile objavljene (na strani 041) tudi Spremembe in dopolnitve Statuta Planinske zveze Slovenije, iz katerih pa ni razvidno niti kdo in kdaj jih je sprejel, niti kdaj začnejo veljati. Iz teh Sprememb in dopolnitev je razvidno, da sta bili spremenjeni določbi o sestavi Skupščine in o sklepčnosti (3. in 5. člen).

272 je po novem tisto magično število, ki bo krojilo usodo Planinske zveze Slovenije. Težko bo zagotoviti že primeren prostor za tako številčno telo. V poštev bi prišle le velike telovadnice ali dvorane. Če pa bo Planinska zveza Slovenije zagotavljala le manjše prostore, potem sama ne računa resno na uspešno delovanje tako številčne skupščine.

Iz statističnih podatkov je razvidno, da je veliko planinskih društev, ki imajo manj kot 100 oz. 200 članov in ki se predvsem ukvarjajo z izletništvom. Ta društva so tudi že do sedaj povzročala probleme z neudeležbo svojih delegatov, tako da so bile vedno težave s sklepčnostjo.

Po mojem prepričanju bi bilo primerno, če bi skupščina imela od 80 do 120 delegatov. Volitve delegatov bi lahko opravili v meddruštvenih odborih planinskih društev, in to tako, da bi na 1000 članov volili po enega delegata, društvom, ki imajo več kot 1000 članov, pa bi zagotavljali eno mesto. Tudi število delegatov posameznih zborov, to je 5, je preveliko. Upravni odbor PZS bi bilo treba pooblastiti, da bi najmanj 6 mesecev pred volitvami določil število delegatskih mest v skupščini, volitve pa bi opravljali v okviru meddruštvenih odborov in posameznih zborov.

Ta moj prispevek naj se šteje tudi kot predlog za ustrezne spremembe Vodil in Statuta PZS, čeprav so bili komaj sprejeti.

Lojze Cuznar

planinskih vodnikov za vodenje v zimskih razmerah, marsikateri nekoliko starejši kandidat pa te vodniške kategorije ne more dobiti, ker ne tvega bivakiranja v zimskih razmerah, kar uradno pomeni, da seveda ne sme voditi pozimi, na Bohor, na primer, ali na Peco. Izrazila je upanje, da se bo vsak vodnik loteval samo tistega, kar je sposoben narediti.

Z dvema dopolniloma so delegati s komaj enim vzdržanim glasom sprejeli poročilo o delu UO PZS in njegovih organov.

POSODABLJANJE ORGANIZACIJE

Najdaljše je bilo poročilo o izvrševanju sklepov izredne skupščine PZS z naslovom »Vzgoja in izobraževanje in vloga mladih v planinski organizaciji«. Poročal je načelnik Komisije za vzgojo in izobraževanje PZS **Rudi Sko-be**. Med sklepi, ki so jih delegati sprejeli soglasno, je bil tudi ta, da morajo vse komisije UO PZS, ki se ukvarjajo z usposabljanjem strokovnih delavcev v športu s področja planinstva, uskladiti organizacijske in vsebinske postopke, povezane s pripravo, izvedbo in analizo posameznih programov usposabljanja teh delavcev. Skladno s temi sklepi je skupščina PZS naložila Komisiji za vzgojo in izobraževanje PZS, da med drugim pripravi pravilnik o delu te komisije, strokovne podlage za

Poleg predsednika PZS Andreja Brvarja je na letošnji skupščini prvič sodeloval tudi generalni sekretar PZS Srečo Podbevšek.

razvoj enotnega sistema usposabljanja strokovnih delavcev v športu s področja planinstva v PZS s katalogom predmetov in vsebin, ki sodijo v posamezen predmet, predlog dopolnitev in sprememb sedanjega programa Planinska šola in predlog za ustanovitev učnega središča PZS znotraj strokovnih služb PZS.

Poleg tega so delegati sklenili, naj vse komisije PZS nemudoma začnejo pripravljati in posodabljati vse programe usposabljanja strokovnih delavcev v športu s področja planinstva. Naposled je Skupščina PZS naložila Komisiji za kočice in pota, naj pri prednostni razvrstitvi za razdelitev sredstev za investicije v planinske kočice med prednostne nosilce uvrsti kandidate tistih PD, ki imajo urejeno vso predpisano dokumentacijo in dovoljenja v zvezi z investicijo in ki bodo pri obnovi upoštevala možnost prilagajanja notranjosti in zunanosti kočice družinskemu planinstvu ter izvajanju usposabljanja za strokovne delavce s področja planinstva, kar bi lahko pomenilo, da bodo to nekakšna pomožna planinska učna središča.

Finančno poročilo PZS za leto 2000 so delegati sprejeli brez posebnih razprav. Generalni sekretar PZS **Srečo Podbevšek** je v obrazložitvi dejal, da je UO PZS to poročilo obravnaval, da je finančni načrt uravnotežen, da PZS sodeluje na državnih razpisih, iz katerih je mogoče za posamezne dejavnosti in programe pričakovati določena sredstva, in da v PZS pride nekaj dodatnih virov še z drugih naslovov.

Tudi spremembe in dopolnitve statuta PZS so delegati sprejeli brez posebnih razprav s pripombami, da jih je treba pred javno objavo uskladiti. Ob tem je predsednik Brvar dejal, da »se bomo morali navaditi, da v sedanjih razgibanih časih na vsaki skupščini popravljamo statut«.

Potem ko se k razpravi pod točko »razno« ni prijavil prav nihče, se je letošnja skupščina Planinske zveze Slovenije ob 13. uri končala.

Knjiga o Staniču

Planinska založba je v začetku julija predstavila eno izmed najlepših in najboljših knjig, kar jih je izdala doslej, več kot 150 strani debelo delo Valentin Stanič - prvi alpinist v Vzhodnih Alpah. Sprva naj bi bil to ponatis knjige z enakim naslovom, ki jo je napisal **Evgen Lovšin** in ki jo je ista založba izdala leta 1956. Vendar je urednik **Stanko Klinar** s sodelavci letošnjo izdajo bistveno dopolnil z novejšimi dognanji, s pogledom na Staniča v spisih eminentnih današnjih planinskih piscev, z zanimivostmi, ki so jih v svojih člankih in knjigah zabeležili o Staniču njegovi sodobniki in ki so jih v Münchnu poiskali gospa **dr. Tanja Peterlin-Neumaier** in njen krog bavorskih prijateljev, z izpopolnjeno bibliografijo o Staniču, z nekaterimi prej neznanimi prilogami (na primer Staničevim gotičkim rokopisom) in še marsičem drugim.

Kot je napisal urednik Klinar, je Stanič eden od najbolj udarnih protidokazov proti otožnemu samousmiljenju »naroda proletarca«, kot je Slovence krstil **Cankar**. Je protidokaz proti toliko pogrevanemu slovenskemu zamudništvu in odrinjenosti.

Stanič je bil prvi, ki je priplezal na najvišji vrh tedanje Nemčije Watzmann, bil je v odpravi, ki je prva priplezala na Grossglockner, vendar je imel Stanič nalogo, da je na dan prvih pristopov na vrh gore moral opravljati meritve v dolini, tako da se je na najvišjo točko gore povzpel šele naslednji dan. In kot je napisal Staničev nekoliko mlajši sodobnik in stanovski tovariš **Anton Martin Slomšek**, so sodobniki Staniča »imeli po pravici za kralja vsih tedanjih gorjanskih pešcov«.

O knjigi, ki jo je mogoče naročiti in kupiti tudi v Planinski zvezi Slovenije, bomo obširneje še pisali.